

POLE DO POPISU...

*nie bez powodu uczymy dbania
o coś więcej aniżeli pliki
i bezpieczeństwo informacji...*

CEL, ZAKRES I CZAS TRWANIA KAMPANII

CELEM KAMPANII JEST:

- edukacja społeczna w zakresie wpływu pszczoł na rozwój nowoczesnych technologii, w tym systemów związanych z cyberbezpieczeństwem,
- edukacja społeczna na temat roli zapylaczy w ekosystemie i zagrożeń wynikających z ich wymierania,
- integracja społeczności lokalnych wokół wspólnego celu: ochrony środowiska naturalnego, wsparcia bioróżnorodności oraz budowania odpowiedzialności cyfrowej

ZAKRES KAMPANII:

- kampania informacyjna w mediach społecznościowych (Facebook, Instagram, YouTube) i mediach lokalnych
- zbieranie i dystrybucja nasion roślin miododajnych
- organizacja wspólnych akcji siania:
 - w przestrzeniach publicznych (np. pasy zieleni, parki, skwery)
 - w ogrodach społecznych i przydomowych
- tworzenie grządek i łąk kwiatowych
- współpraca z podmiotami publicznymi i prywatnymi, w tym m. in. szkoły, przedszkola, instytucje publiczne, koła naukowe Uczelni Wyższych, Kluby Seniorów, UTW

KORZYŚCI PŁYNĄCE Z KAMPANII:

KORZYŚCI DLA SPOŁECZEŃSTWA I ŚRODOWISKA:

- BUDOWANIE ŚWIADOMOŚCI CYFROWEJ I EKOLOGICZNEJ WŚRÓD DZIECI, MŁODZIEŻY I DOROSŁYCH
- POPRAWA WARUNKÓW BYTOWYCH ZAPYLACZY, KTÓRE SĄ KLUCZOWE DLA PRODUKCJI ŻYWNOSCI I RÓWNOWAGI EKOSYSTEMÓW
- ESTETYZACJA PRZESTRZENI PUBLICZNEJ – WIĘCEJ KWIATÓW I ZIELENI DOKOŁA NAS
- WŁĄCZENIE SPOŁECZEŃSTWA W DZIAŁANIA ODDOLNE – POCZUCIE SPRAWCZOŚCI I ODPOWIEDZIALNOŚCI
- BUDOWANIE WIĘZI MIĘDZYPOKOLENIOWYCH POPRZECZ WSPÓLNE DZIAŁANIA W RODZINACH, UCZELNIACH/SZKOŁACH, MIEJSCACH PRACY

KORZYŚCI DLA PARTNERÓW (INSTYTUCJE, UCZELNIE, PODMIOTY EDYKACYJNE, NGO):

- WZMOCNIENIE WIZERUNKU SPOŁECZNEJ ODPOWIEDZIALNOŚCI (CSR) – UCZESTNICTWO W INICJATYWIE CYBEREDUKACYJNEJ I PROEKOLOGICZNEJ
- ZAANGAŻOWANIE PRACOWNIKÓW/STUDENTÓW/UCZNIÓW W DZIAŁANIA LOKALNE,
- INTEGRACJA ZESPOŁU POPRZECZ UDZIAŁ W INICJATYWIE O CHARAKTERZE SPOŁECZNYM I MIĘDZYPOKOLENIOWYM

Dlaczego chcemy zwrócić uwagę społeczeństwa łącząc pszczoły z cyberbezpieczeństwem?

Ról jako model zdecentralizowanego, odpornego systemu wykrywania zagrożeń cybernetycznych

Pszczoły kojarzą się z miodem i kwiatami, ale ich świat to coś znacznie więcej. Naukowcy, informatycy i twórcy sztucznej inteligencji od dawna się nimi inspirowają. Pszczoły nie „pracują” w komputerach, ale sposób, w jaki organizują się w ulu, pomaga ludziom wymyślać nowe rozwiązania w cyberbezpieczeństwie – czyli w ochronie sieci przed zagrożeniami. Tak jak w ulu każda pszczoła wie, co ma robić, tak w komputerach i sieciach działają programy, które współpracują, wymieniają informacje i razem reagują na zagrożenia.

Algorytmy inspirowane zachowaniami pszczół są stosowane m.in. do:

- lepszego rozdzielania zadań w sieciach komputerowych,
- wykrywania nietypowych zachowań użytkowników (czyli np. prób włamania),
- równomiernego obciążania systemów, aby nic się nie zawieszało,
- podejmowania decyzji w rozproszonych systemach (czyli tam, gdzie nie ma jednego głównego komputera).

Ule są wzorcem dla:

- wspólnego podejmowania decyzji – tak jak pszczoły, które razem wybierają nowe miejsce na ul,
- odporności na awarie – jeśli zginie jedna pszczoła, ul dalej działa,
- szybkiego reagowania na zagrożenie – gdy ktoś zaatakuje ul, pszczoły natychmiast zmieniają sposób działania.

Pszczoły to cisi “inżynierowie” technologii przyszłości...

Ich niezwykle efektywna organizacja pracy, zdolność do komunikacji, orientacja w terenie i umiejętność podejmowania decyzji zespołowych to cechy, które stały się modelem dla systemów sztucznej inteligencji, algorytmów optymalizacyjnych oraz robotyki.

Od ula do chmury...

Pszczoły potrafią się świetnie organizować, komunikować i podejmować decyzje razem. Te cechy stały się wzorem dla sztucznej inteligencji (AI) i robotyki. Programiści tworzą dziś tzw. algorytmy roju pszczół – czyli programy komputerowe, które działają jak pszczeli zespół. Pomagają one w zarządzaniu sieciami komputerowymi, tak jak pszczoły zarządzają lotami po nektar.

Mózg pszczoły zainspirował naukowców! Okazało się, że mimo że jest malutki, działa bardzo sprytnie – uczy się szybko i zużywa mało energii. Na tej podstawie powstają dziś nowe technologie sztucznej inteligencji, które potrafią uczyć się szybciej i oszczędniej.

Czy chcemy, aby nasze kwiaty zapylały roboty?

Z technicznego punktu widzenia to fascynujące, że udało się stworzyć *RoboBee*. Projekt ten, rozwijany m.in. przez naukowców z Harvardu udowadnia, że miniaturowe drony mogą poruszać się autonomicznie, utrzymywać stabilność w locie, a nawet sztucznie przenosić pyłek z jednego kwiatu na drugi. Powstały także prototypy wykorzystujące materiały elektrostatyczne, które „przyklejają” pyłek do robota, by mógł go skutecznie przenosić.

Jednak z punktu widzenia natury – to sygnał alarmowy.

Jeśli pozwolimy, by nasze kwiaty musiały być zapylane przez roboty, to znaczy, że zawiedliśmy. Prawdziwe zapylenie to coś więcej niż przenoszenie pyłku – to część cyklu życia, relacja między owadem a rośliną, która powinna pozostać żywa, a nie mechaniczna. Ponieważ funkcjonujemy między naturą i technologią, potrzebujemy zapylaczy do życia i dalszego rozwoju w świecie nowoczesnych technologii.

ORGANIZATORZY:

SPOŁECZNA ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Łączymy nowoczesną wiedzę technologiczną z odpowiedzialnością społeczną. Aktywnie wspieramy działania edukacyjne. Uczymy, że bezpieczna przyszłość – cyfrowa i środowiskowa, wymaga świadomego i wspólnego zaangażowania.

